

ԽԱՐԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
ՄԱՐԵԻՆԵԼ Գ. ՕՐԱԹԵՐԹԻ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱՍՄԵՐԻՍ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ

Կ. ՊՈԼԻՍԸ ԶԱՄԱՐՔ 80 ԳՐԱՄ.
ԳԱՆՈՒՆԵՐՈՒ ԶԱՄԱՐՔ 105
ՕՏԱՐ ԵՐԵՎԱՆԻՆԻ ԶԱՄԱՐՔ 25 ԳՐԱՄ.
ԿՊՈՒՆԵՐՈՒ ԶԱՄԱՐՔ ԳՐԱՄ. ԳՐԱՄ.

30 հաւ 2 դրոշմոց փուլ
1 մն. 3 հաւոյով կ'ընդունուի

10 ՓԱՐԱ



ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՓԱՂԱՔԱԿԱՆ

ارمنيا
DIRECTION
DU JOURNAL ARMÉNIEN
"ARÉVELK"
CONSTANTINOPLE - GALATA
10 PARAS

ՎԱՐՈՐԱՆԱՅ ՎԻՃԱԿԱՅ

ԲԱՂԱՍԱԿԱՆ ՅՈՒՆԱՆ

Ինչպէս կարգադրուեցաւ Արեւելի մէջ, Ուսումն. Խորհրդով հրատարակած վիճա- կացոյցն տեսնուած առաջին կարեւոր բանն էր սա իրողութիւնը թէ 1907ի սկիզբը 134 աշակերտ պակաս են մեր վարժարանաց մէջ՝ բաղդատմամբ 1906ին, զի նախորդ տարին սկիզբը 5617 էր թա- ղային վարժարաններու աշակերտաց ընդ- հանուր թիւը, իսկ ներկայ տարւոյն սկիզբը կը ներկայացնէ թիւ մը՝ որուն տարբերութիւնն է 134, որ ըսել է մեր- ձաւորաբար 2 1/2 աւ հարկի պակասը։

Առաջին անգամով զուգէ կարեւոր բան մը չեղանք Սին 21/2, նուազումը, բայց երբ մասնաւոր ուսումնականութեան երեքտեղի այդ երեւոյթը, շուտով պիտի հաստատուի թէ կրթական խիստ ցաւալի պարագայ մըն է սա։

Յայտնուի զժամանակս թէ վիճա- կացոյցը մեր աշխին առջեւ դնանալով չնչեղ գիտեր որչափ թէ պակաս 134 աշակերտները մեր թաղային վարժարա- նաց ո՞ր բաժնին կը վերաբերին, նախա- կրթական թէ մանկապարտէզի, իսկապէս նախորդ տարիներու վիճակագրոյցներէն չե- տեսնելով՝ կրնանք նորմալ մեզի քայքայ- յալով լինելու թէ տարակարգ վիճակ որ նուազումը նախակրթական բաժնինըն էր ըլլաւու է, վասն զի արդէն քանի տարի- ներէ ի վեր կը տեսնուէր պարբերաբար թէ մանկապարտէզի փոքրիկները յաւե- լուածով միայն կը փոխարինուէր նախակրթ- թական բաժնինըն եղած նուազումը։ Իրերէն թէ այս տարի կամ խիստ մոծ եղած է պակասողներուն թիւը, որ ման- կապարտէզներու յաւելումը չէ կցցած ա- նոնց տեղը լինելու, և կամ նոյն իսկ ման- կապարտէզներն ալ նուազում կրածն։

Պէտք է գիտնալ սակայն թէ այս եր- ւու իրողութիւնները իրենց ուրոյն ուրոյն պատճառներն ունին։ Սակայն իրողութեան դա- տարաններէ նուազումը կը նշանակէ կամ մեկնուած ուսումնական կիսանքէ, զիս չըր- անաւարտ չլցած, և կամ թաղային վարժարանները ձեռքովու օտար վարժարան- ները երկրորդ։ Իրաւ, այս վերջին պարա- քան առաջնոյն չափ ցաւալի է, զի վեր- չապէս բոլորովին տեղեւ և անուս մնալու աւելի է քան զե՛ր յոյժնիկ հաստատու- թեան մը մէջ ուսումը ու կրթութիւնը առ- նել։ Սակայն որ և է համայնքի զաւա- լու որ իր գոնէ նախակրթութիւնը տո՛ւ- մային վարժարանի մը մէջ չաւանդ, նոյն համայնքին կրօնքին զգացումը ներուսն, ինքնայատուկ աւանդութիւննե- րուն և բարձր ու սովորութիւններուն հարազատ մտածանքոր չկրնար մնալ։ Այս է պատճառը որ միշտ նախորդներէ կը համարուի անմային նախակրթութիւնը մը քան օտար որ և է վարժարանի մէջ տըր- ուրեքը նախակրթութիւնը մը։

Իսկ Մանկապարտէզի բաժնինըն ա- շակերտի նուազումը ալ աւելի տխուր հանգամանք մը ունի՝ կը նշանակէ պար- ցազման թէ մեր մէջ ամուսնական կեանք- քը անհրաժեշտ կը դառնայ և թէ այդ պատճառաւ նոր մանուկ չի հասնիր այնչափ որ կարենայ նախկին թիւերը ան- փոփոխ պահել։ Եւ քանի որ կը տեսնուի, ինչպէս Պարսկաստանի երկուստեքի տեղեկագիրն ալ կը հաստատէ թիւերու բաղդատական պերճախօսութեամբ, թէ ամուսնութիւնները երբեք մը կը նուազին։

մեր մէջ, ընական է որ հետզհետէ պիտի նուազին նաեւ Մանկապարտէզները զար- քաւելու յատուկ զեռահաս փոքրիկները, որով տարակարգ չկայ որ այսուհետեւ առ- արինաւար նուազման չըմանք պիտի սկսի մեր վարժարանաց ամէն կարգի ա- շակերտներուն համար։ Եւ աւելորդ է ը- սել թէ Մանկապարտէզներէն է որ կը կազմուին նախակրթական դասարանները, երբ առջինները պակաս ըլլան, քանակա- հետեւանքով վերջիններն ալ նուազում պիտի կրնան։

Իրաւ է թէ իբր մեղմացուցիչ պարա- զայ՝ հիմնականում ուրիշ մեկութիւն մըն ալ կրնայ տրուիլ աշակերտաց նուազման ալմուսն երեւոյթին, այն էր զանազան թիւ- ղերու մէջ մասնաւոր վարժարաններու գոյութիւնը, որոնց կը դիմեն թէ՛ Ման- կապարտէզի և թէ՛ նախակրթական դա- րարաններու պատկանող երկուստեք- ները, բայց այս պարագան չկրնար մոծ հակադրուելութիւն մը ընել մեր թաղային վարժարանաց աշակերտներու նուազման ցաւալի հանգամանքին վրայ, որ պէտք է խոր ուշադրութիւնը դրուէ ամէն անոնց որ պարագ կ'ով պաշտօն ունին մեր կըր- թայինքն բարեկրթական հոգեբով զբաղուի։

Բայց թէ ինչ է պատճառը որ մեր աշակերտներէ մէկ մասը չըմանք չաւարտուի իր մեկին օտար վարժարանները, — այս խնդիրը այնչափ ծանօթ է արդէն և այն- չափ անգամ ծեծուած, որ հարկ չկնի, համարքը նոր պարագաներու լինանց մէջ մտնելու։

Մ. ՆԱԽԱԿԱՆ

ԱՆՆԵՏԱՏԱԾ ԴԵՄԵՐ

ՏՈՔԹ. ԵՆՈՒԷ ՔԷՅԵԱՆ

Անկող չորս տարի առաջ Բոնիպան վարժարանը ծանցեց զինքը, երբ ալ երկու տարին մնացած էր բոնիկ ըլլաւու։ Մեր մտաբերն երկրորդ օրն էր, այս օր- ունս պէս կը յիշեմ, զբօսանքի միջոցին կը շրջապալեմք, մենք դու նորից, միշտ ալ ու ձախ անխաղաղ պայմաններով, հին չըրձող աշակերտներուն վրայ։ Անգին Բոնիկը երկարու ճամբան տարելով մեծ, յոթնամեայեան ձեռքերէն, խուսը մը թողնելուց, հաւաքուած էր վիճարանէն դուրս ու բաժնի ծախելով։ Ինձ կը թուէր թէ վարժարանին կից հիւանդարանի մէջ պարզով հիւանդի մը անտանուովը կը դառնէին անոնք։

Բոլորն ալ հաստատով ու տարբերով գրեթէ հաստատ, առողջ ու կայտա- երկտարաբէն էին. անոնց մէջ կար մէկը միայն որ զէպի պատը կտալէ կը խո- կար ու կը խոկար, մերթ ընդ մերթ խոր ու հասուն հայեացքներ նետելով իր ըն- կերներուն երեսն ի վեր։ Առաջնացած տարիքը մը ունէր ան, մազերը գրեթէ ձերմկացած, ձիւնոտած խնամով մօրու- ըով փուռած գլուխը մը ու կարճահասակ, ան ալ բոնիկ պիտի ըլլար։ Այս տարօրի- նայ իրականութեան առջեւ հետաքրքրու- թիւննիր մեծ եղաւ, և այս մը զար- մանքը զուգահիշուելու համար, հարցու- ցնից հոն գտնուող ուրիշ բարեկամի մը՝ նոյն պէս մարդուն ո՞վ ըլլաւ։ Ըսաւ թէ Ննովը Թէյեանն է։ Ալ անկից յետոյ մաս- նաւոր առիթներ ունցնող տեսնուելու իրեն հետ, բարեկամացանք, ու գրեթէ զգրոյցին մէջ զբօսանքի մասնւոր միասին կ'անցնէինք զատարանի մը մէջ անկիւնը։

Կամ ձառի մը տակ, զինք ու պայծառ օդին մասնաւոր։

Հոս նպատակս իր կենսքը քրքրել չէ, այլ իմ զգացած տպաւորութիւնները զըզ- րօցի միջնորդումն մէջ, որուն յիշատակ- ները մտնել մէջ նոր թուի մը կ'առնեն այս պահուս, երբ հետեւ դաւառակէ մը մեր սիրեցեալ բարեկամին՝ Տօքթ. Ննովը Թէյեանին, անակիւլ մահուան դոյժը կը հասնի մեզի։ Ողբացեալ Տօքթ. Թէյեանի տըրտըլ կենսքը մէջա- հեւ ի ձեւ աշխա- տութիւն մը եղած է, մէկ կողմէ ընտա- նական հոգածութիւնը, միւս կողմէ բժշ- կական դասերու և ուսումնասիրութեան աշխատութիւնները զինքը ընկած էին կարի։ Սակայն ան խելալին պիտի հա- ներ, ատոր համար ալ պէտք էր որ մաքաւէր ու պայքարէր նեւթական խոշորաներու դէմ։ Ինքը Պոլսոյ մէջ մէկ կողմէ վարժարանները կը դասախօսէր, իր յանձնարած վարժարանի մասերէն գոյնա- լով։ Իր դասաղբերը, որ գնահատուած են ամէնուէն կողմէ, գրեթէ ամէն հայ վարժարան տաճարակ կը գործածէ, դասախօսը մահուանց պատուածը խիստ շատ է։ Անա Ննովը Թէյեան, այսպէսով կ'ապրէր ու կ'ապրեցնէր ընտանիքը ու որոնք վարժարանները կ'անուրիշէին մտած էր քիչակաս վարժարանը, սակայն նիւ- թականի չգոյութիւնը պատճառ եղած էր անոր վարժարան չկարենայ յանձնարելու, բայց տարիներ յետոյ նորէն չեղեցինք. ան իր ծրարելիքն երբ իր դասախօսներն ու ընտանիքին ըստ բաւականի արդարեւ մը ձառնելու համար մը դատած էր։ Ինքնօշ- նութեամբ զարգացող անձնաց առաջին դասակարգին մէջ կը գտնուի Ննովը Թէյեանը և կրցած է օգտուար ըլլալ որքան իրեն նոյնքան և աւելի հայ մահ- կուածին։

Աշխատեցաւ օրն ի րուն գրքեր հրա- տարակել, գրքեր որոնց յօդուածը ու կոմպիւտորութիւնը արգելուէ։ Խիստ զբո- լուարէն էին, քանի որ պարզ թարգմանու- թիւն մը չէր որ կ'ընէր Թէյեան, այլ իր զիտեցած ու տարիներէ ի վեր դասախօսած գիտութիւնները զիւրուայց եղանակով մը ի գիր առած էր։ Իր մշակած գիտու- թիւնը, քննադատութիւնը իր աւելի, և Ննովը Թէյեանը իրեն մասնագէտ ընա- պատմութեան ու մասնաւորապէս ընտելի- տութեան մեծ համար մը կը վաղէր։

Վարժարանի մէջ մեր առաջին տա- րիներուն ընդհանրութեան ամենամեծոտ ու անհամար թիւերէնցներն ու հաւա- ռածներէն մէջ մեզի միշտ կ'օժանդէս- կէր, ու կը բացառուէր խիստ սառնու եւ հակախիղ լեղով մը։ Գիտեր վերջապէս կ'ուսումնասիրէր ժողովրդականացնելու ամենամեծ գաղափարը։ Իր գրքերն արդէն ամենի ալ դիւրեւարողը ու պայծառ դրամադներն են, որոնց մէջ կը տեսնուի Թէյեանին անակիւլութիւնը հոգին։

Տօքթ. Թէյեան, պատանդութիւնէն սկսած է իր ուսուցչական ասպարէզը. ոչ նուազ ծանօթ էր նաեւ լրագրական կենա- քին մէջ, իր գիտական, գնական և ըն- կերական յօդուածներով, որոնք զինքը բաւական մը ծանօթացուցին ընթերցող հասարակութեան։ Կերպին քանի մը տա- րիներուն քաղաք կ'անցնէր մը ունեցաւ և իսկ իր գաղափարները կը դառնային շա- տութեանց պատճառաւ։ Պօռ զատաւակին թաղապետական բոնիկէն և, և փորձառու զօրութեանը իր գործ կը զնէր իր ար- ուեստը, հակառակ իր քանի մը տարւան բոնիկ ըլլալուն։

Ողբացեալ Տօքթ. Թէյեան պարզ ու համառ մարդ մըն էր, իր չարուածելի ու կայուն դիւրեքին մէջ խնամք, քիչ կը խօսէր ու լուրջ արտաճարանող մըն էր։ Երեւոյթով միշտ ակուր, շատ քիչ ան- զամ կը ժպտէր. կեղծ ժպիտներ, կեղծ ձեւեր գոյութիւն չունէին ընտ. իր մէջ։

Մեր մէջ 50 տարին թիւակրթող մը դեռ տեսնուած բան չէր որ համալսարան մը յանձնարէր սա կամ նա արհեստը ունե- լու համար, թէն վերջին Թէյեանին օ- թրմակրթողներ շատ եղան, որոնց ամենքն ալ տարբերաբար դեղագործներն են, ու որոնք կը յանձնին այժմ Բոնիպան Հա- մալսարանը, և որոնք կը խոստանան ըլ- լալ ապագային կարող բժշկներ։ Թէյ- եանի բժշկական վարժարան յանձնելը ոչ ոք դիւնէր. ան՝ ուրիշներու պէս չունէր այն փառասիրութիւնը որ տարածայնէր անուսին իր բժիշկ ըլլալը, նոյն իսկ իր ընկալած թաղին մէջ շատ քիչներ տեղեկ էին անոր բժիշկաց. ըլլալուն։ Ինքը պէտք չունէր երբեք աստիկ պրոֆես, կեղծ ու անիմուն ուղեւորներու, Իր կոչումին, զիր- քին ու խելալին հաւելու միայն կը վա- ղէր, անդրադառն ու անվիճող կործեք տալով այն ամէն խոշորաներուն զէմ որոնք կրնան պատանի երեքը այս- պիտի գիտարին ու նիւթական անտուկ կարգութեան մը մասնակցած մէկու մը։ Զինքը արեքները գրեթէ իր դասաղբ- քներն էին, շատ քիչ անգամ կ'օգտուէր իր ծրարութիւնները երեսին։

Իսկ մը թաղային վարժարանները գի- տութիւն կը դասախօսէր, խիստ չնչին ամսականներով, որոնք հաղի կը բաւէին տպեցնելու զինքը ու իր քաղաքագէտ ըն- տանիքը, Բոնիպան վարժարանի իր վեր- չին տարին նիւթական լուրագրագ, ցե- րեկները կը դառնէր սա կամ ան վարժա- րանի աշակերտաց դասաղբը, լինէր անկին իր ընկերները քաղաքէն լոյկ մննչի կ'աշխատէին իրենց վերջին քի- վերով, Թէյեանն ալ փոխանակ ցե- րեկի, գիշերները կը լուսններ ծրարէր շուրջը, միւսուրդ տանն հիւրով զաւակ- ները իրենց մտքին մասն Թէյեան՝ իր վրայ գրուած յոյսեր իրականացող, երբ յաջողութեամբ իր վերջին քիչը տալով արժանացաւ բժիշկ արտօրին։ Անա Թէյեան իր բաղձնացեալ նպատակին հա- տաւ, անա հոս յաղթեց գիտարարութեան, փառքը դառնին լոյկ հակադար կայեղ, հակադար այժ, ուր ալ տակաւ ծրարէր չըման լինեցող խոշորներն ու ակոսու- թներ կ'աղմուկի սիսած էին։

Բոնիկ ըլլալէն չորս տարի վերջը տե- սայ մէջ մնալ ալ զինքը, յոյսած ու պար- ցառած վիճակով կը վաղէր աստ անդ. պատճառական հրամանը կ'առ էր, Թաղա- պետական բժիշկ պիտի կարգուէր Պօռ զատաւակին։ Իւ քիչ որ վերջ լսեցի թէ Տօքթ. Թէյեանն պատանի քաջած է ըն- տանիքով ու զաւակներով միասին։ Ան- կից յետոյ իր ձեռք բերած յաջողութիւն- ներն ու ժողովրդէն արժանացած պատիւ- ներն ու համակրանքը զգացումն արտա- յայտութիւնները հետեւէն լսելով կ'ուրա- խանային։ Իր կենսած համակ զգացումն ու չնչին դաս մըն էր անին անոնց հա- մար սակայն որոնք զինքը ծանցեցած են։ Բարի ու քաղաքագէտ, հեղափոխոր բը- նոյթով գիտուն անձ մըն էր որոնքները կ'աղագացած էր կենսած իր ըսողը անու- չութիւններէն ու դաւանութիւններով։ Իր ցաւը եւ ուրիշութիւնը լոյ ինքը դի- տէր, ժպիտը ու լաւը կը մարէր ուղեղին

մէջ անձայն... Վարդան չէր սովորյն անոր օրնաւ, պէտք չէր որ ան ապրէր դեռ, և բոլորքը գէթ իր դպրոցական յիշակներն հաւասար տարիներ, իր մտքի ու հոգեկան աշխատութեան տառապեցողի յոյնութիւնը ամոքելու համար, և օգ- ակար ըլլար իր ընտանիքին ու զաւակ- ներուն։

Մաշը, անսակալ մարդ, ո՞հ սարուա- ցիւք ու զգեստնց ամէն անոնք, որոնք դեռ կը ճանաչային, դաւան ու խոր տը- պարտութիւն մը ըլլաւ ան։ Ինքը ծնած օրէն դեռուս ծնած, անկից վերջը անով մնած ու մեծցած էր, որով կենսքին ու մահուան պատկերները զարմանք չունէին իրեն համար։ Իւ հիմայ որ ան, մահուան չափերը հաղած հետեւ իր սիրելիներէն, թաղուած է հողերուն տակ, իր անուշը կենդանի է ու կենդանի պիտի մնայ քը- աներուն մէջ անոնց, որոնք զինքը կար- ցացած են ու պիտի կորցան դեռ տա- րիներն ու տարիներ...։

Համարք իր հոգեկոյտին...

ՀԱՅՐԱՅ

ԵՄԱՆԱՅԻ ԲԱԺԻՆ

ԶՈՒՄԻՆ ԼՈՅԵՐ

ՊԱՏՈՒԹՅԱՆ ՆԵՐՈՒՄԻՆ

ՆԵՐՈՒՄԻՆ ՕՐԻՆՈՒՄԻՆ

... Լոյսը չընէր, վերջապէս նշանու- ցաւ։

Լաւքի, ինդաքի, մայկերը չափի- ցէք, թաղայինք յանձնեցիք, երեկոյթ- ներուն մէջ պարելէն հոգեկոյթ քերու- նիք եկաւ, երազ տեսնելէն ծանծրացաւ, ձեռք զէմ կողով պարանին հանելի երեսա- լու համար ճախորդ եղաւ, իր կախու- րէն փախաւ սարսկեղ, բայց Թաղա- քան անգամ զգտաւ, պարանեղէնե- րուն մէջ հաղած ու մէկ փախուտը մտիկ ը- ռուրը, փախուտը աստիկ փախուտը զաւակ- ները իրենց մտքին մասն Թէյեան՝ իր վրայ գրուած յոյսեր իրականացող, երբ յաջողութեամբ իր վերջին քիչը տալով արժանացաւ բժիշկ արտօրին։ Անա Թէյեան իր բաղձնացեալ նպատակին հա- տաւ, անա հոս յաղթեց գիտարարութեան, փառքը դառնին լոյկ հակադար կայեղ, հակադար այժ, ուր ալ տակաւ ծրարէր չըման լինեցող խոշորներն ու ակոսու- թներ կ'աղմուկի սիսած էին։

Բոնիկ ըլլալէն չորս տարի վերջը տե- սայ մէջ մնալ ալ զինքը, յոյսած ու պար- ցառած վիճակով կը վաղէր աստ անդ. պատճառական հրամանը կ'առ էր, Թաղա- պետական բժիշկ պիտի կարգուէր Պօռ զատաւակին։ Իւ քիչ որ վերջ լսեցի թէ Տօքթ. Թէյեանն պատանի քաջած է ըն- տանիքով ու զաւակներով միասին։ Ան- կից յետոյ իր ձեռք բերած յաջողութիւն- ներն ու ժողովրդէն արժանացած պատիւ- ներն ու համակրանքը զգացումն արտա- յայտութիւնները հետեւէն լսելով կ'ուրա- խանային։ Իր կենսած համակ զգացումն ու չնչին դաս մըն էր անին անոնց հա- մար սակայն որոնք զինքը ծանցեցած են։ Բարի ու քաղաքագէտ, հեղափոխոր բը- նոյթով գիտուն անձ մըն էր որոնքները կ'աղագացած էր կենսած իր ըսողը անու- չութիւններէն ու դաւանութիւններով։ Իր ցաւը եւ ուրիշութիւնը լոյ ինքը դի- տէր, ժպիտը ու լաւը կը մարէր ուղեղին

մէջ անձայն... Վարդան չէր սովորյն անոր օրնաւ, պէտք չէր որ ան ապրէր դեռ, և բոլորքը գէթ իր դպրոցական յիշակներն հաւասար տարիներ, իր մտքի ու հոգեկան աշխատութեան տառապեցողի յոյնութիւնը ամոքելու համար, և օգ- ակար ըլլար իր ընտանիքին ու զաւակ- ներուն։

Մաշը, անսակալ մարդ, ո՞հ սարուա- ցիւք ու զգեստնց ամէն անոնք, որոնք դեռ կը ճանաչային, դաւան ու խոր տը- պարտութիւն մը ըլլաւ ան։ Ինքը ծնած օրէն դեռուս ծնած, անկից վերջը անով մնած ու մեծցած էր, որով կենսքին ու մահուան պատկերները զարմանք չունէին իրեն համար։ Իւ հիմայ որ ան, մահուան չափերը հաղած հետեւ իր սիրելիներէն, թաղուած է հողերուն տակ, իր անուշը կենդանի է ու կենդանի պիտի մնայ քը- աներուն մէջ անոնց, որոնք զինքը կար- ցացած են ու պիտի կորցան դեռ տա- րիներն ու տարիներ...։

Համարք իր հոգեկոյտին...

ՀԱՅՐԱՅ

ԵՄԱՆԱՅԻ ԲԱԺԻՆ

ԶՈՒՄԻՆ ԼՈՅԵՐ

ՊԱՏՈՒԹՅԱՆ ՆԵՐՈՒՄԻՆ

ՆԵՐՈՒՄԻՆ ՕՐԻՆՈՒՄԻՆ

... Լոյսը չընէր, վերջապէս նշանու- ցաւ։

